

Horgas Béla KÉRELEM: SZAVAIMHOZ

Hogy is van hát valóban:
annyira szeretném tudni,
kimondani, és adni tovább.
Nem varázslat: a legújabb
talált barna, kavics-sima
kövemen látom kézmozgásom
vonalait, betűimet:
rögzítve végre így, amit eddig
hiába próbáltam:
„az a legjobb jó nekem,

hogy szerethetem őt“
(ugye, tudjátok, róla beszélek, akit
együtt mióta imádunk, némelykor
a mondhatatlant is próbáltuk az
én mohó vágyamnak engedve:
újra meg újra másként, ugyanazt),
nem reménytelen hát, ha a tenyérbe
fogható barna kő szépségébe
belelátva, segítségetekkel hangoztatom:
bármelyik égtájról nézem a képet;
ez közelebb visz hozzám, létem
értelméhez hozzáadódik, nem
puszta kifejezés, abszurd ötlet
– kérelem.